

Beckomberga – ode till min familj

RECENSION: Sara Stridsberg, Albert Bonniers Beckomberga sjukhus var under 1900-talet ett av Europas största mentalsjukhus. Där vårdades tidvis närmare 2000 patienter.

Bland dessa fanns Jimmie, en medelålders man, intagen efter att ha försökt ta sitt liv med hjälp av sömntabletter och konjak. Så gott som varje dag får han besök av dottern Jackie, i yngre tonåren. När pappan inte finns tillgänglig sitter hon i sjukhusparken, umgås med andra patienter och tillbringar en stor del av sin lediga tid där.

Människorna i boken är ömsint beskrivna, ur ett barns perspektiv. Jackie ser dem inte som patienter. I hennes ögon är alla bara människor, många blir hennes vänner.

Det är en av bokens styrkor. En annan är det poetiska språket, som svävar ovanför den vardagliga berättarprosan. Jag blir starkt berörd. Även av personporträtten. Människor, som efter att ha levt en stor del av sina liv på sjukhuset, skrevs ut till frihet men också till rädsla, skräck och ensamhet. Olof som inte har något liv att återvända till och hittas död ett par dagar efter utskrivningen. Sabina som hänger sig i Liljansskogen.

Läsvärd. Delvis smärtsam och tung. En fin skildring av en föräldra-barnrelation. En värdefull pusselbit i mentalsjukhusens historia. Beckomberga avvecklades 1995. Frågan hänger i luften: psykiatrireformen, var det en reform?

Gun-Lis Angsell